DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 5.	15 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	Maj 1920.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	3. Aargang.

Marxisme.

Af **J. Storgaard.**

I.

Den socialdemokratiske Ypperstepræst for Norden, Hr. Hjalmar Branting, udtalte paa sidste skandinaviske Kongres med afgørende Vægt: „Lad os blive i den „anden Internationale“, der hviler paa et bredt demokratisk, et marxistisk Grundlag og som byder Socialdemokratiet de bedste Udviklingsmuligheder.“

Hele den „brede“ Forsamling applauderede hylende Vismanden, og Kapitalismen, denne Verdens Molock, nikkede: — Ret saa min Søn. Det vil sige, det var det Ansigt der vendte ud mod Folket, der højtidelig tilnikkede den svenske Hero med Følge sin Anerkendelse paa den alvorlige Maade; til den anden Side — bag Kulisserne, vred den sig i Latterkrampe, ikke mindre tilfreds, men mindre alvorlig.

I de kapitalistiske Pauluner rystede Væggene under Sejrskraalet — Sejren hvorunder Hr. Branting havde præntet Kapitalismens „Tohem“ — Marxismens Sejr, d. v. s. Kapitalismens Sejr gennem Marxismen.

Hvilken blodig Ironi har ikke den gamle Gubbe, gennem sine saa uendelige naive Ord om Socialdemokratiets Udvikling udtalt, netop over de Doktriner, som han mente for stedse at fastslaa som den evige Proletarreligion. Sandelig har Kapitalismen Ret til at triumfere, naar selve Proletariatets øverste Repræsentant fastslaar, at den Udviklingslinje Verden hidtil har fulgt, netop er opbygget efter Proletariatets Interesser.

Kan man mon tænke sig en mere himmelraabende Frækhed og Naivitet end denne Paaberaaben sig og Støtten sig til Fortiden som Motivering for en Fortsættelse i Fremtiden? Stakkels Karl Marx! En ynkeligere Skæbne blev vel aldrig en Folkeprofet til Del, end denne Stadfæsten af, at den socialdemokratiske Udvikling foregaar i Kontakt med den store Sandsigers Profetier — hans ufejlbare Læresætninger. Kan man fortænke Kapitalisterne i at de vrider sig i Latter, naar de modtager sligt et Votum paa Baggrund af Socialdemokraternes Stilling som den er i Dag?

Men det er lettere at skabe Guder, end at aflive dem igen. Karl Marx er kanoniseret af Socialdemokraterne og Kapitalismen har antaget hans Religion — gennem

Første Maj.

Nu springer Vaaren fra sin Seng,
slaar ud sit gyldne Solskinshaar,
nu drømmer Jorden Morgendrøm,
som Klokker de smaa Kilder gaar!

Nu springer Livets Porte op,
de Porte paa den store Stad,
og den, som sad i armest Kaar,
gaar ud at le sig rig og glad.

Der synger under Himlen's Blaa
en Lærkehær, et Jubelkor;
der strømmer fra den store Stad
en Skare ud, hvor Solskin bor!

Den kommer fra de lumre Rum,
hvor Hjul og Rem for Lærke sang,
hvor mødigt Strid og kunstigt Lys
fik gjort den skumle Dag saa lang.

Der gaar de Mænd, hvis Mor blev spændt
i Sele for et Brød at faa,
de Kvinder, som sled Barmen gold
for Ild i Ovnen til de smaa.

Der gaar de Mænd — nu, da hvert Straa,
som traadtes ned, staar rankt og rundt —
at kræve et Par Timers Fred,
der atter aander Blodet sundt.

Der gaar de Kvinder — nu, hver Blomst
kærtegnes af den milde Vind —
at kræve Hvile, at det Barn,
de føde skal, faar Rosenkind!

Og over Stadens Skorstenskov,
hvor tusinder Maskiner sang,
der lyder for en enkelt Dag
de frie Markers Fuglesang.

Se, det er Vaar, med Ret for hver
at fange Sol og sætte Frugt!
den Stund, da mindste Puppe faar
et Vingepar til Sommerflugt!

Se, det er mer' end døgnkort Vaar!
det er den vide Fremtids Krav:
Ret til at nyde Livets Sol
for den, som Skæbnen Livet gav!

Viggo Stuckenberg.

[illegible]

... Herredømmet over Kapitalen, fordi ... Produktionsmidlerne, der ... [illegible] ... abstrakte Begreber.

[illegible]

... Naar de socialdemokratiske Repræsentanter har staaet frem og talt til Arbejderne om Erobring af Staten, ... [illegible]

[illegible]

... i det økonomiske Liv, blev det ikke Staten, der organiserede Produktion og Omsætning, men Socialdemokraterne ... [illegible] ... kapitalistiske Foretagender ... med Statens Tilladelse (Kulforretninger, Transportkompagni og Kartoffeleksport), og saa langt fra at være Brud paa den marxistiske Orden, er den netop i nøjeste Overensstemmelse dermed, kun har Karl Marx været billedlig talt enøjet, da han udelukkede denne Del af sit Udviklingsprogram. Men derfor egner han sig dog lige fuldt som socialdemokratisk Husgud, ja han er ligefrem selvskreven til Værdigheden. I de Blindes Rige, er den enøjede altid selvskreven som Konge.

Kapitalen, det vil sige Jorden og Produktionsmidlerne, og Bestemmelsesretten der over er to Ting, som Karl Marx sammenblander ... Selve Kapitalen og den Arbejde, det vil sige Produktionen, har absolut ingen Udviklingsbane, selv under den moderne Kapitalisme ... [illegible]

[illegible]

... selve den økonomiske Organisation ...

Erobrer Værkstedet - ikke Parlamentet.

—

I Stedet for at ødsle vore Penge og vor Energi paa et frugtesløst og formaalsløst Forsøg paa at erobre den parlamentariske Magt, maa vi Arbejdere skaffe os Magten over Produktionen. Vi maa søge at erobre Kontrollen over Værkstederne og ikke over Parlamentet. Parlamentet tilhører Kapitalistklassen. Med det har vi ingenting at gøre, og vi behøver det ikke.

Naar vi har skaffet os Kontrollen over Værkstedet, over Fabrikken, over Arbejdspladsen, skal vi allerførst gøre Ende paa Arbejdsløsheden gennem Formindskelse af vor egen Arbejdstid for at gøre Plads for andre. Vi nedsætter den til 6, 5 eller 4 Timer, alt efter Behov. Vi fordeler Arbejdet paa alle Hænder, og gavner paa denne Maade baade os selv og de Arbejdsløse. Da har vi allerede gjort et stort Indhug paa Fattigdommen.

Saa hurtigt vi kan skal vi siden anvende hele vor organiserede Magt, til at tiltvinge os hele Udbyttet af vort Arbejde. Vi skal ophøre at dele Udbyttet med Kapitalistklassen, samtidig med at vi overtager hele Ansvaret for Produktionen og Omsætning for hele Samfundets Regning, producerende for Behovet ... [illegible] ... med Fælles Interesser.

Den Rigdom ... vi producerer med vort Arbejde skal ... ikke til ... [illegible] ... men den skal komme hele Samfundet til Gode. Da er Problemet løst. Da er Fattigdommen for altid udryddet paa Jorden. Den skal da snart være et uhyggeligt Minde, en Genstand for kommende Slægters undrende Nysgerrighed og Medlidenhed. De skal spørge hverandre hvorfor deres Fædre ... [illegible] ... paa Fuldigheden.

Da skal Opfindelser og arbejdsbesparende Maskiner ikke længer blive til Forbandelse for Arbejderklassen, men til Velsignelse. I Stedet for at stille Tusinder paa

[illegible]

... Gavn for deres Brød, ... nok Opdragelse ... kan anbringes.

Husk, at det ikke er nok, at selv køber „DEN RØDE KRIG", du maa ogsaa [illegible] andre til at købe den.

Kammerat! Naar du gaar ud og sælger „DEN RØDE KRIG", husk da altid, at det er Bladets Eksistens du arbejder for. Faa andre til at følge dit Eksempel.

Børneopdragelse.

Af Jules [illegible]

Personerne: Han, ... skuende og maalbevidst ... Hun, stille, ... Den, 4 Aar.

(Han og Hun sidder ... i det lille ... og Spisestuen ...)

[illegible]

Hun: Hvad skal du have Dengsedreng?

Den: Dengsedreng Pickles.

Han: ... at føre dei

Hun: Værsgo, Dengse.

Han: Det er virkelig altfor meget Pickles, du giver ham.

Hun: Aah, det er jo dig selv, der har lært ham at spise Pickles.

Han: Jeg har aldeles ikke lært Barnet noget.

Hun: Ikke noget godt i hvert Fald, hvis jeg ikke selv havde taget mig af ham, saa . . . .

Den: Fa'r go'.

Han: Er Fa'r god lille Dengse?

Den: Ja Fa'r er meget go'.

Han: Du er ogsaa Fa'rs egen Dreng.

Den: Egen Dreng mer' Pickles.

Han: (betænker sig).

Hun: Nej, nu har du ikke godt mer' Pickles.

Han: Nej, det har du ikke.

Den: Fa'r og Mo'r bæ.

Han: Fy!

Hun: Foi!

Den: Hvis Fa'r og Mo'r ikke gi' egen Dreng mer' Pickles, daar egen Dreng skraks ned paa Daden.

Han (usikker): Hvad er det han siger? Du forstaar ham bedre end jeg.

Hun: Jeg hørte ikke rigtig. Hvad siger Dengsen?

Den (slaar med Gaflen i Bordet): Pickles!

Han (energisk): Nej, nu kan du skam ikke faa mer' Pickles.

Hun: Nej — du faar ondt i Dengsemaven.

Den (haanligt): Ondt i Dengsemaven!

(Den hopper fornærmet ned af sin Stol og forlader Værelset. Man hører hans smaa Skridt tabe sig inde i Dagligstuen.)

Han (efter en Pavse): Der kan du se, hvad der følger af, at du staar alene med Ansvaret.

Hun: Gud, det overlader jeg jo altid dig.

Han: Det burde du gøre.

(De sidder en lille Stund og længes efter Barnet, der forholder sig stille og afventende i en Krog inde i Dagligstuen.)

Hun: Hvor mon han gik hen?

Han (rejser sig og gaar mod Døren): Den Sag skal jeg nok ordne.

Hun: Jeg gaar med.

(De staar stille i Døren et Øjeblik, nølende.)

Hun: Om vi tog lidt Pickles med?

(Hun gaar hen til Bordet og hælder Pickles op paa en Tallerken, som de tager med ind i Dagligstuen, hvor de stiller den midt paa Gulvet og kalder: Dengse, Dengse, Dengse. Den lille kommer krybende frem fra sit Hjørne og kravler hen mod den fremrakte Tallerken. De lokker ham med den, og han følger kravlende efter dem ind i Spisestuen, hvor han klatrer op ved Bordet og giver sig til at thiske sine Pickles i sig.)

Han (lidt rød i Kammen): Man kan da heldigvis faa ham til at lystre — naar man vil.

Hun: Det var slet ikke din Idé med at holde Pickles hen til ham. Den var min. Du er styg ved Barnet, naar du siger saadan noget haardt noget.

Han: Barnet holder dog mere af mig end af dig. Det er det mærkelige ved det — skønt jeg ganske vist er lidt ... haard.

Hun (idet hun lægger lidt Pickles op paa Dens Tallerken): Hvem holder Dengsen mest af Mo'r eller Fa'r?

Den: Mig holder mest af Mo'r.

Han (snapper arrigt Pickleskrukken og lægger et stort Stykke Agurk paa Drengens Tallerken): Holder du ikke lige saa meget af Fa'r?

Den: Jo, mig holder ogsaa mest af Fa'r.

Han: Der ser du selv. Til syvende og sidst forstaar Barnet dog instinktmæssig, hvem det skylder sin gode og sunde Opdragelse.

Hun: Ja, det haaber jeg. Men hans Fa'r ved det ikke.

Han (smiler labyrintisk, medens Tæppet falder.)

Han og Hun.

(Forts.)

Gennem alt levende gaar disse to mægtige Drifter, nemlig, at frembringe Liv og at bevare det. Disse Drifter, er Menneskene ogsaa underkastede. Vi ser blandt Dyrene, at Hannen er den smukkest udstyrede, den synger bedst o. s. v. Javel! Det maa den jo ogsaa være for at kunne lokke Hunnen til sig. Hunnen har ikke nødig at være saa smuk — den har jo sin egen vigtige og store Mission. Som Mor.

Vi ser ogsaa at nogle Dyrearter lever Parvis. Hvorfor? Jo, Hensynet til Slægten kræver det. Vi ser blandt Fuglene at nogle bygger fuldstændige Boliger, men udruger ufuldstændige Unger. De kommer blinde ud af Ægget og har kun tre Dun paa Kroppen, der ikke formaar at beskytte dem. Deres Opvækst, kræver begge Forældrenes Tilstedeværelse.

Blandt Pattedyrene er der mange Arter, som blot kræver Hunnen til Ungernes Opvækst, og der ser vi ofte polygamiske Forhold.

Ligesom med Dyrene, saaledes ogsaa med Menneskene. Blandt dem er nu til Dags Kvinden den smukkest udstyrede. Hvorfor? Jo, for det første fordi der findes flere Kvinder end Mænd og at der af den Grund staar Kamp mellem Kvinder om Manden. For det andet, fordi Kvinderne altid er saadanne som Mændene vil have dem. — Mændene, der er saa kloge og dygtige, Mændene, der har en større Hjerne end de smaa Kvindes, og derfor tænker mere end de — bryder sig mere om det Udvendige, det skønne, forførende, sansebedaarende Ydre, indhyllet i alt det skønne som Industrien kan frembringe, end om Kærnen, hvilket vil sige Kvindens Sjæleliv.

Og det er en af Grundene for Ægteskabets In'gaaelse som for Manden mere er pro forma, medens Kvinden maa nøjes med det og tage mod Smulerne hun faar, thi naar hun har tabt sin Skønhed, har hun næsten ingen Ting tilbage mere, thi hun har dermed mistet den Tiltrækningskraft hun havde for Manden. For hende er kun Moderkærligheden tilbage det eneste der kan give hendes Liv en Smule Indhold. Derfor tilhører ogsaa Barnet Moderen med Naturens hellige Ret.

Men Mandens altid vaagne, sanselige Drift fører ham videre til andre Kvinder — og hvad er det vel andet end Naturens Sammenspil af Kræfter, Naturen, som nok skal sørge for at alle Kvinder bliver befrugtede, hvis ikke Menneskehjernen satte en Stopper derfor, denne lille, men mægtige Tingest, der har hævet sig selv til Naturens Behersker.

Hjernen, Mandens Hjerne, er det der har opfundet Moralbegreberne, og i Tidens Løb har frembragt noget der hedder Samvittighed. Men Menneskehjernen har ogsaa frembragt noget andet, nemlig Midler, der er i Stand til at forhindre Kvindens Befrugtning og gøre Naturen denne grove Streg i Regningen.

Ægteskabet, det vil sige det almindelige, lovlige, borgerlige Ægteskab har ikke noget med „Evigheden" at gøre, og heller ikke med Kærligheden. Det kan ikke indgaas med Kærlighed som Grundvold — men kun med Ejendomsfællesskab, thi dette Baand er det stærkeste, det skal nok holde i Længden.

Vi stræber jo dog, trods alt, hen imod Harmoni; men Harmoni kan ikke bygges paa Tvang eller Løgn. Menneskene maa vænnes til at se og lære Sandheden at kende, alt eftersom den aabenbarer sig for de Søgende. Og Sandheden er denne, at Kærlighedsguden er en meget lunefuld Gut. Han tænder den hellige Ild i Menneskenes Hjerte og slukker den igen, saa det bliver mørk Nat. Men alt som har en Begyndelse, det har ogsaa en Ende — Natten varer ikke bestandig. Det sværeste er ikke at skilles naar Kærligheden er forbi — det sværeste er at være undergivet Tvangsægteskabet, som jo kan blive livsvarigt og faa de to til at ønske Livet af hverandre.

Og saa er der blot to Ting igen; indbyrdes Hjælpeprincippen, er det ene, det der skal slaa den stærke Ring om alle Individer for at bevare dem i Kampen for at eksistere og hjælpe dem at leve. Den anden er denne: at slippe Individerne løs og ikke underkaste dets Køns og Kærlighedsforholdets Tvang, thi dette skaber kun Løgn og Ulykke og det hører jo dog til de Lidelser der kan undgaas.

Ulykkelige Ægteskaber og Prostitution passer intimt sammen, ligesom Moralbegreberne fører over i Prostitutionen.

Borgerlig Moral, paret med Ukyndighed paa det kønslige Omraade, forbyder den hæderlige unge Kvinde at have Omgang med Manden før Vielsen, dette driver ufejlbarligt Manden over i Prostitutionen, saa snart Lejlighed gives. Ligeledes i det ulykkelige Ægteskab hvor de to Parter strider med hverandre.

Vi har levet saa længe i Tvang at vi daarligt kan tænke os Friheden og derfor er alle vore Begreber blevet saa forkrympede.

Endnu et: Kærlighedsbegrebet, saadan som vi kender det, er ikke et Produkt af Naturen, det er et Produkt af Kulturudviklingen og vil forandres med den.

En Tid vil komme, da det „Skønne" vil begynde at udvikle sig aandeligt, og naar den kommer, kan det være at Manden, som nu mest har Blik for det Ydre, finder andre Værdier hos Kvinden, som ikke er saa forgængelige som det Ydre — og da vil Kærligheden blive mere stadig, naar den bygges paa et virkeligt Kammeratskab.

Mænd har sagt saa meget om Kvinderne og det er blevet troet, thi sjældent har Kvinden aabnet Munden til Forsvar og Forklaring. De har sagt, at hun er den Værste og grimmeste af alle Grimme, den grusomste og ækleste af alle skabte Væsner, som i Grusomhed langt overgaar Manden. Men dette er Løgn ikke andet.

Under Middelalderen brugtes den forfærdeligste Tortur, blandt andet Stejle og Hjul, hvorpaa Mennesket lagdes for at faa Benbygningen knækket og brudt. Det var Mænd der var Dommere og det var Mænd, der udførte dette Arbejde.

Det var Mænd, der tændte Heksebaalene i tusindvis over hele Europa; det var Mænd, der sad i den grufulde Inkvisition i Spanien, der for Kvindernes vedkommende, havde opfundet et Apparet til at afrive Kvindernes Bryster.

Det var ogsaa Mænd, der for Kvindernes vedkommende har opfundet en saa græsselig Straf for Ægteskabsbrud, som at bindes til en Hestehale, som senere under vilde Raab og voldsomme Piskeslag dreves i rasende Flugt over Stok og Sten, til Staklen er slaaet ihjel (praktiseret i Rusland).

Kom ikke til os Kvinder og sig at vi er de Værste, vi vil ikke mere stiltiende finde os i det.

Naa, de gode Mænd hæver os jo ogsaa til Skyerne. „Vi er Livets Poesi, dets Blomsterduft, dets højeste Lykke, det bedste og fineste som findes, Skabelsens Krone og Prikken over i'et."

Sandheden turde ligge midt imellem disse paastaaede Yderligheder. Det er bedre at være Kammerat end Blomsterduft for Manden.

S. A.

Mellem Valgene.

Jeg var til et Vælgermøde forleden. Lokalet var fyldt til sidste Plads, Luften var hed og brændende. Nysgerrigheden kikkede frem fra alle Øjne. Dette her var noget nyt. Her var Sensation. Dr. Birck vilde gøre rede for sine Standpunkter i forskellige Spørgsmaal, og vilde ud fra disse Standpunkter fiske Stemmer, vinde Folk, der endnu var saa sjæleligt deprimerede at de holdt paa det kapitalistiske Samfunds forbryderiske Institutioner, paa dets „Arbejdsfordeling" og „Samfundslykke" efter moderne kapitalistiske Begreber.

Jeg har altid haft det Indtryk af Birck, at han er en modig og temmeligt ærlig Mand, saa langt han tør være det. Han var en af de faa konservative Økonomer som allerede i 1916 hjalp til at forberede Menneskene paa den Revolutionsperiode vi nu er inde i, og vel sagtens derved ogsaa gav de revolutionære nyt Mod og nye Kræfter. Hans Artikler den Gang i de økonomiske Tidsskrifter studeredes meget nøje af alle de Revolutionære der vilde danne sig en Mening om Tilstandene, og han ridsede disse saadanne op, at man ikke behøvede at være i Tvivl om, at man paa den Kant godt var klar over det kapitalistiske Samfunds Fallit. Han sagde til sine konservative Medmennesker, thi det var vel nærmest dem han skrev for, at den Verdenskrig man havde fremmanet ikke kunde lade sig afvikle ohne weiter, men man maatte regne med, at de Tusende feltgraa Soldater, naar de forlod Skyttegravene kom til at blive ligesaa mange graa Soldater i Revolutionsarméen, eller ogsaa gennem sin Masse og den Aand de førte med sig kvæle alle samfundsmæssigt ordnede Forhold.

Nu hørte jeg ham tale om alle de Tusinder af Smaating, der danner Maskineriet i den kapitalistiske Stat, fremsatte sine egne Forslag til Reformer og med sædvanlige [illegible] underbygge di[illegible] [illegible] Kritik af de andre Reformer. Men jeg fæster [illegible] Punkter, [illegible] Fornemmelsen at Manden, da han talte om alle disse Ting, bar paa en Hemmelighed som han ikke aabent vilde udtale. [illegible] han[illegible] Tale [illegible], kunde jeg ikke forklare mig paa anden Maade, end at bag hans Tale til denne Forsamling flød en anden Strøm, som blandede sig med de Tanker der udtaltes, den om [illegible] store Spørgsmaal,

den som forøvrigt al kapitalistisk Politik har til Opgave at gemme. Og dette store Spørgsmaal er: Kan det nuværende Samfunds (d. v. s. Produktions- og Fordelings-) Orden bibeholdes? Kan dette reddes fra Revolutionens begærligt slikkende Flammer?

Hvad bilder da Manden sig ind? Troer han virkelig at det hjælper at tale „om andet" for at aflede Interessen fra de virkelige Forhold, de Kendsgerninger som ikke kan skjules, at den kapitalistiskeProduktions- og Fordelingsmetode blot eksisterer derfor at taabelige Folk, mest Borgere men ogsaa mange Arbejdere tror paa Ammefortællinger om at de nuværende Tilstande er af evig Oprindelse, der aldrig kan forandres, og derfor klamrer sig fast ved det gamle i uhelbredelig Vanvid.

Og Birck, som hvad det gælder Realiteterne er det mest konservative Menneske jeg har truffet, ser sikkert klart her. Han ved, at hvis man med smaa Indrømmelser, store Løfter og tilsyneladende Ærlighed kan aflede Interessen fra det brændende Punkt, hvis man i den kommende Tid kan samle Borgerne og Arbejderne om Repræsentanterne i Rigsdagen og deres Arbejde, om alle de Tusende smaa Spørgsmaal som der behandles, saa skal det nok ogsaa lykkes at forankre den kapitalistiske Produktion under Statens Kontrol, og naar dette er gjort, saa ved han, at saa er en stor Part af Samfundets Medlemmer villige til at forsvare denne Produktions- og Fordelingsordning. Allerede nu har Socialdemokraterne gennem „Generalstrejkeresultatet" Jensen, ogsaa kaldet Arbejderminister, vist, at de nok skal være med i den statlige Samling, og at de ikke er bange for at sende Politi og eventuelt Militær til at beskytte dem, der vil være med til at tvinge Arbejderne til at leve paa en Sultelon.

Det vil dog vise sig, at denne Skilteomplacering ikke forandrer Sagen noget. Inden Staten er blevet Statssocialisme, har Erfaringen lært Arbejderne, at de maa forlade de politiske Partier og de parlamentariske Veje, og saa bliver det en Nyorientering af Arbejderne paa økonomisk, paa Syndikalismens Grund. Hele Forandringen kommer altsaa til at indskrænke sig til, at Borgerskabet vil samles om Staten for at forsvare deres Privilegier, og Arbejderne vil samles omkring Syndikalismen, for at afskaffe alle Privilegier. Men Birck kender ikke den Udvikling der foregaar blandt Arbejderne. Og derfor kan han maaske være ærlig

nok, naar han for [illegible] indbilde sig selv og andre, at der ikke er nogle større Forandringer paa Trapperne. Det samme tror Stauning, Keppel og hele Samlingen, og vore hjemlige „Bolschevikker" L. Chr. og Thøgersen synes ogsaa at være faldet for denne fikse Ide, at Parlamentet bliver den nærmeste Tids Kamparena.

Der er al Udsigt til at Kong Kristian (og hans „uansvarlige Raadgiver") paa den ene Side og de Arbejdere der ikke tror paa Parlamentet paa den anden Side, skiftevis skal belære d'Herrer om at en Rigsdagsmand skal være en Nikkedukke, som spræller naar man trækker i Traaden, og som skal more Folket.

Og der er heldigvis snart ikke mere en eneste Arbejder der tager dem alvorlig.

Emil Manus.

Kristendommens Skæbne. Kristendommen opstod for at lette Hjertet; men nu maa den først betynge Hjertet for bagefter at kunne lette det. Følgelig vil den gaa til Grunde.

Friedrich Nietzche.

Den store Fiasko.

Af I. I. Ipsen.

Nu da Generalstrejken har været trukket frem for første Gang i den danske Arbejderbevægelses Historie og straks er bleven kørt i Grøften med alle fire Hjul i Vejret, maa man vel have Lov til at sige, at Aanden manglede. Den hellige Alliance mellem Socialisme og Kapitalisme, mellem Gæssene og Ræven, repræsenterede nemlig ikke Aanden; den repræsenterede ikke andet end Disciplinen, men den var ogsaa fortræffelig, vi kan gerne sige prøjsisk. De socialdemokratiske Arbejdere gik paa som de Kejsersocialister de er, blindt og uden at tænke. Der blev raabt: Statskup, træd an! Hælene og Hovederne klaskede sammen, og der var kun en Mening i hele Armeen, ligesom der kun var en Skjorte i Falstaffs lasede Regiment. Da vi et Par Dage efter havde faaet et nyt stabilt Kapitalistministerium, blev Generalstrejken blæst af, og Heltene hjempermitteredes med Medaljen for ædel Daad. Dette kan man kalde Disciplin for til Disciplin hører der Grødhoveder. Men man kan ikke kalde det for Aand, for Aand betyder Forstaaelse. De socialdemokratiske Arbejdere har kun [illegible], at de ikke [illegible] [illegible] af Generalstrejkens [illegible], men at de er førte [illegible] [illegible] og godt [illegible] at beskytte det bestaaende Kapitalistsamfund, som [illegible] sig [illegible] ud af Generalstrejken.

[illegible] manglede denne Ar[illegible] Begreb om, at man ikke [illegible] og misbruger Gene-

ralstrejken til Fordel for nogle politiske Spekulanter, det er ikke Meningen, at den skal tjene [illegible] som Zahle og Heilbuth, Stauning og Parvus. Generalstrejkens Bestemmelser er at gøre Ende [illegible] den gamle umulige Produktionsmaade og indføre en ny og bedre.

Dernæst forstod de lavenstaaende Arbejdere, Socialdemokraterne, ikke, at naar de skreg [illegible] Statskup, det vil sige Grundlovsbrud fra oven, i dette Tilfælde [illegible] get man havde bildt dem ind, var det at slaa sig selv paa [illegible] den; for Generalstrejken er [illegible] og skært Statskup fra neden [illegible] Brud paa den elendige Grundlov som tydeligvis heller ikke er [illegible] at holde, siden de altid ligger [illegible] lapper paa den og maa tage [illegible] i Ed paa ikke at overtræde [illegible]

Og endelig gik det langt [illegible] de politiserende Arbejderes F[illegible] stand, at Generalstrejken ikke [illegible] et Vaaben som man kan trække frem og stikke i Skeden straks [illegible] ter, naar man har faaet et P[illegible] paa Gummerne, saadan som Socialdemokraterne fik det, da de[illegible] kære Ministre var og blev sat [illegible] Porten. Vi vover den Paastand at her slet ingen Generalstr[illegible] har været; det hele var ikke [illegible] end en Rigsdagsfilm, en Forestilling i det højere Biografteater Born fri Entré og Soldater [illegible] halve.

For en Generalstrejke er noget meget alvorligt, fuldstændig mod sat Kongens saakaldte Statskup som Socialdemokraterne da og har lagt helt paa Hylden, der saamænd ingen af dem der tæ[illegible] ker paa at gøre den Mand noget bare han vil tage deres Fædre [illegible] Taffelsigen. Generalstrejke er aaben Revolution. Den er Kniven [illegible] den kapitalistiske Stats Kræftskade: Produktionen. Det hele kan ikke staa længe paa naar Lønarbejdet under Kapitalen er skaaret væk, maa Arbejderne have den nye Produktionsmaade parat: frit Arbejde under lokalt Styre med indbyrdes Samvirke. Man kan saa kalde det Arbejderraad, Sovjetstyre, Kommune eller hvad man vil. Hovedtinget ved Generalstrejken er det revolutionære, det omvæltende, men [illegible] kan ikke vælte den kapitalistiske Produktion uden at have en Produktion at sætte i Stedet [illegible] her ligger Socialdemokraternes store Fiasko. De havde ingen [illegible] at generalstrejke paa. Om de [illegible] de sejret, havde vi faaet Zahle [illegible] Stauning tilbage, [illegible] holdt ogsaa [illegible] mod [illegible] at [illegible] Velkon[illegible] Staten, de[illegible] [illegible] Orden til at [illegible] sig paa Grundloven og Magten.

De Socialdemokraterne [illegible] de Generalstrejke, [illegible] der Kapitalismen [illegible] [illegible] O[illegible] de raabte Sejr, det en [illegible], det skulde [illegible] Fiasko. For Sejren [illegible], at de socialdemokratiske [illegible] igen gik paa Rumpen [illegible] Diktaturet.

Den røde Krig
Ungsocialistisk Organ
Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark.
Redigeret af en Komité.
Redaktionens Adresse:
Andreas Fritzner,
Nordre Fasanvej 17, 5. Sal. F.
Ekspedition:
Vesselsgade 7. St., København N.

Et Parti Skak.

Det var en Søndag Eftermiddag sidste Efteraar nede paa Vridsløselille.

Jeg syntes, mod Sædvane forresten, at Tiden ikke rigtig vilde gaa. Jeg havde efter Middag sludret lidt med min Nabo, havde læst lidt Engelsk, derefter prøvet om jeg endnu kunde bevise den poztagoræiske Læresætning og gik derefter og spankulerede frem og tilbage paa Gulvet.

Jeg kedede mig rent ud sagt gudsjammerligt.

Satans ogsaa at jeg havde glemt at bytte Bøger Lørdag Aften med min Nabo, noget jeg ellers aldrig forsømte de Uger hvor jeg ikke fik Bøger fra Bogsamlingen.

Jeg standsede med et Ryk. Jeg havde faaet en glimrende Idé. Jeg gik hen til Væggen, bankede først syv Slag, saa ni og saa tre. Det betyder paa Bankesproget „G i s“, og Gissemann — som sad i Etagen ovenover — svarede „Javel.“

„Skal vi spille et Parti Skak?“

„Ja om et Aars Tid.“

„Nej nu?“

„Hvordan det?

„Tegn et Skakbrædt paa Tavlen og lav dig nogle Brikker saa b a n k e r vi Trækkene.“

„Javel, den er fin.“

Vi fik saa tegnet et Skakbrædt og snittede Brikkerne ud af nogle Garntrisser og i Løbet af en Times Tid var vi klar til at begynde.

Gissemann trak først: d2—d4, og snart var vi langt inde i Spillet.

Med et arrigt Smæld blev Lemmen i Døren slaaet ned og Fangevogteren kom med Sukker til vor Søndag-Aftensmad: Vandgrød med Haar.

Af en eller anden Aarsag kiggede han ind af Lemmen og fik Øje paa mit Skakbrædt. Saa kom han ind til mig og spurgte hvad jeg brugte det til.

I Paranthes bemærket findes der ... noget saa nysgerrigt Menneske paa Jorden som en Fangevogter. ... ærgrede jeg mig gal i Hovedet over, at se dem liste paa ...delerne fra Dør til Dør for at ... Fangerne i et eller andet.

... forklarede ham, at jeg var ... løse en Skakopgave, som ... en Gang havde set i et Blad. Han ... hovedrystende ud igen. ... Syndikalister blev han vist aldrig klog paa.

Vi fortsatte saa Spillet, glemmende Fængsel, glemmende Tiden.

Pludselig kaldte min Nabo.

„Hvad Satan er det I banker i Dag?“

„Vi spiller Skak.“

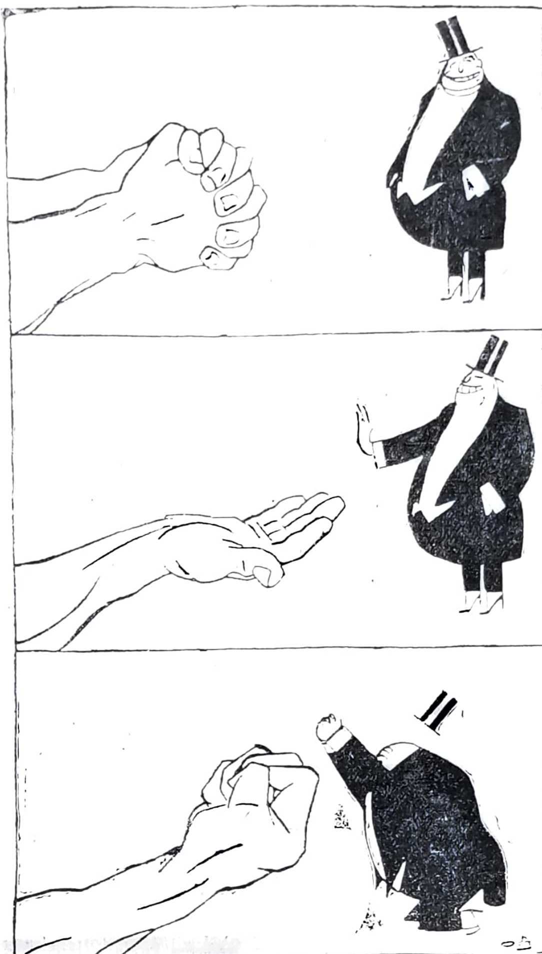
„Naa! jeg troede I havde et hemmeligt Sprog. Jeg har siddet en halv Time og lyttet og kunde ikke forstaa et Hak. — Kan vi ikke spille en Tremands Sjavs?“

Paa Bankningen rundt omkring fra kunde vi forstaa, at flere havde siddet og lyttet til denne uforstaaelige Bankning. Nu forkyndte en almindelig Latter (en særegen Bankning) at de var „med“, og da Spillet snart efter var færdigt — med en overlegen Sejr for „Gis“ — kom der rundt omkring fra spydige Bemærkninger til mig, fordi jeg begyndte at spille et Spil, jeg ingen Forstand havde paa.

Naa men senere hen da vi havde spillet adskillige Partier lærte jeg Spillet saa jeg fuldt ud kunde staa ved Siden af min Læremester.

—z.

Hvis nogen ønsker at lære Bankesystemet i Fængslerne (og hvis Gud stadig holder sin Haand over Regeringen, som Fængselspræsten bad om hver Søndag, er der vel mange Revolutionære endnu som kommer paa Vridsløse) er jeg til Tjeneste ved Henvendelse paa Læsestuen Vesselsgade 7.

1) Fortidens, 2) Nutidens, 3) Fremtidens Arbejderbevægelse

Vor sociale Pligt.

Af **Maurice Maeterlink.**

Oversat fra fransk for „Den røde Krig“ af C a r l é.

(Forts. fra Nr. 4.)

II.

Disse Argumenter, som beder om nogle Aars Udsættelse, er de tilstrækkelige?

De er ret tvivlsomme; men dog vilde det ikke være rigtigt at tilbagevise dem uden at betragte Problemet fra et Standpunkt, som ligger over den rene Fornuft.

Dette Standpunkt bør altid søges, saasnart det gælder Spørgsmaal, som strækker sig ud over den menneskelige Erfarings Grænser.

Man kunde f. Eks. meget godt paastaa, at Valget ikke vilde være det samme for alle. Menneskeslægten, som sandsynligvis har en uendelig (underbevidst) Bevidsthed om sin Skæbne, som det enkelte Individ ikke kan opfatte, har meget viseligt fordelt blandt Menneskene de Roller, som passer for dem i Udviklingens høje Drama.

Af Grunde, som vi ikke altid forstaar, er det uden Tvivl nødvendigt, at Slægten skrider langsomt frem. Det er derfor, at den umaadelige Masse af dens Legeme knytter den til Fortid og Nutid, og megen ærlig Intelligens kan befinde sig i denne Masse, ligesom det er muligt at megen middelmaadig Forstand kan være udenfor.

Om der er Tilfredshed eller uegennyttig Utilfredshed paa Lyssiden eller paa Skyggesiden, det er lige meget; thi dette er ofte et Spørgsmaal om Forudbestemmelse eller om Rollernes Fordeling, snarere end om Overvejelse. Hvordan dette end er for os, som allerede kan se Svagheden i Fortidens Bevisførelser, er det en ny Grund til Utaalmodighed. Lad os modtage denne Kraft som en kærkommen Hjælp.

Det er dog tilstrækkelig, at Dagen i Dag ikke tilfredsstiller os, til at det bliver vor saa at sige organiske Pligt at ødelægge alt, hvad der bærer denne Dag, for at berede Vejen for Morgendagen. Selv i det Øjeblik vi ganske klart ser Farerne og Vanskelighederne ved en altfor hurtig Udvikling, saa er det nødvendigt, for at vi tro kan opfylde det Arbejde, som Slægtens Aand har bestemt til os, at vi gaar udover al Taalmodighed, al Forsigtighed. Vi er Ilten i den sociale Atmosfære, og hvis vi optræder som det sløve Kvælstof, saa svigter vi den Opgave, som Naturen har betroet os, og dette er den mest forbryderiske og utilgivelige Misgerning, vi kan begaa.

Det er ikke vor Sag udelukkende at beskæftige os med de ofte besværlige Følger af vor Hast; det er ikke skrevet i vor Rolle, og at holde Regnskab dermed, det vilde være at tilføje til denne Rolle falske Ord, som ikke staar i den ægte Tekst, som Naturen har dikteret. Menneskeligheden har udvalgt os til at modtage det, som stiger frem i Horisonten. Den har givet os en Befaling, som det ikke tilkommer os at diskutere. Den fordeler sine Kræfter, som den finder for godt. Ved hver Korsvej paa Fremtidens Bane har den sat mod hver af os, ti Tusinde Mand som vogter Fortiden. Lad os ikke frygte for, at den gamle Tids smukkeste Taarne ikke skal blive tilstrækkeligt forsvarede. Vi har kun alt for megen naturlig Tilbøjelighed til at nøle, til at røres over uundgaaelige Ruiner; det er vor største Fejl. Det mindste, som de ængsteligste af os kan gøre — og de er allerede nær ved at forraade Sagen — det er, at de ikke forøger den umaadelige døde Vægt, som Naturen slæber paa. Men de andre maa blindt følge det indre Udbrud af den Magt, som driver dem frem. Selv om deres Fornuft ikke helt skulde bifalde alle de yderliggaaende Forholdsregler, hvori de tager Del, saa maa de handle og haabe ud over deres Forstand; thi i alle Ting maa man, paa Grund af Tyngdeloven, sigte højere end det Maal, man haaber at naa.

• • •

Lad os ikke frygte at føres for langt. Og lad ingen Overvejelse, hvor rigtig den end er, bryde eller formindske vor Begejstring. Vort Overmaal af Fremtid er nødvendigt

for Livets Ligevægt. Der er rundt om os nok af Mennesker, som føler den ene Pligt, netop den Opgave at slukke den Ild, som vi tænder. Vi maa altid gaa saa vderligt som muligt i vore Tanker, i vore Haab og i vor Retfærdighed. — Vi maa ikke bilde os ind at dette mægtige Arbejde kun paahviler de mest fremragende, saadan er det ikke, og de ringeste af os, de som aner en Morgenrøde, de ikke forstaar, de maa dog lige efter den af deres yderste Kraft. Deres Nærværelse paa disse mellemliggende Højder vil dog fylde med levende Stof dette farlige Mellemrum fra de forreste til de sidste og opretholde den uundværlige Forbindelse mellem Fortroppen og Massen.

Tænk undertiden paa det store usynlige Skib, som bærer vore Menneskeskæbner over Evigheden. Det har, som Skibene paa vore begrænsede Oceaner, sine Sejl og sin Ballast. Hvis man frygter, at det skal rulle eller duve ved Udsejlingen af Havnen, saa er det ikke en Grund til at forøge Ballastens Vægt ved at sænke de smukke, hvide Sejl ned til Underrummets Bund. De er ikke vævede til at mugne i Mørket ved Siden af Vejens Sten. Ballast, den finder man overalt. Alle Havnens Flintesten, alt Sandet paa Bredden, er godt nok til det. Men Sejlene er sjældne og kostbare. Deres Plads er ikke Skibsrummets Mørke, men i Lyset, paa den høje Mast, hvor de skal gribe Verdensrummets Aandepust.

* * *

Lad os ikke sige: det er Maadeholdet, paa den hæderlige Middelvej, at vi finder den bedste Sandhed. Det vilde maaske være sandt, hvis ikke den største Del af Menneskene tænkte og haabede meget lavere end rimeligt er. Derfor er det nødvendigt at andre tænker og haaber højere, end man finder fornuftigt. Middelvejen, den hæderlige Middelvej fra i Dag, vil snart være det, som er mindst menneskeligt af alt.

Jeg finder i Marcus van Warnewyck's gamle flamske Historie, som jeg tilfældigvis fornylig har læst, et morsomt Eksempel paa denne udmærkede sunde Sands. eller snarere almindelig Mening og gyldne Middelvej.

Marcus van Warnewyck var en rig Borger fra Gent, lærd og meget klog. Han har efterladt os en nøjagtig Dagbog om alle de Begivenheder, som oprullede sig i hans Fødeby fra 1566 til 1568, det vil sige fra Billedstormernes første Rasen til Greven af Albas frygtelige Undertrykkelse. Det som man mest maa beundre i denne tro og skønne Beretning, det er ikke engang saa meget den levende Farve den maleriske Nøjagtighed i de mindste Skildringer. Hængninger, Kætterbaal, Tortur, Opløb, Slag, Prædikener o. s. v., der ligner Billeder af Breughel som det er Fortællerens rene og klare Upartiskhed.

Glødende Katolik, som han er, dadler han med retfærdig og maadeholden Pen baade de reformertes og Spaniernes Overgreb. Han er den ubestikkelige Dommer, den retfærdige fremfor alle. Han er virkelig den ophøjede, praktiske og velovervejede Visdom, den bedste Vilje, den mest fornuftige Menneskelighed, den mest afvejede Medfølelse, den mest oplyste Mand paa sin Tid. Han tillader sig undertiden at finde det sørgeligt, at saa mange Straffe er nødvendige. Han synes at mene, uden dog at vove aabent at fremhæve en saa paradoksal Mening, at det maaske ikke var helt nødvendigt at brænde et saa stort Antal Kættere. Men han synes ikke et Øjeblik at faa den Tanke, at det maaske var at foretrække slet ikke at brænde nogen af dem.

Thi denne Mening vilde være saa overdreven, befinde sig i den Grad paa det mest yderliggaaende af den menneskelige Tanke, at den slet ikke engang falder ham ind, at den ikke engang er synlig i Horisonten eller fra den højeste Intelligenses Højder paa hans Tid. Og dog er det den beskedne almindelige sunde Fornufts Mening i Dag. Og gaar det ikke paa samme Maade i dette Øjeblik med vore uafgjorte Spørgsmaal om Ægteskabet, om Kærligheden, om Religionerne, om Autoriteten, om Krigen, om Lov og Ret o. s. v.? Har Menneskeheden ikke levet længe nok til at være klar over at det altid er den yderliggaaende Idé; det vil sige den højeste, den fra Tankens Tinder, som har Ret?

I dette Øjeblik, saa opfordrer den fornuftigste Opfattelse angaaende de sociale Spørgsmaal os til at gøre alt muligt for at formindske lidt efter lidt de uundgaaelige Uligheder og fordele Goderne mere ligeligt.

Den yderliggaaende Anskuelse forlanger paa Timen den fuldstændige Deling, Afskaffelse af Ejendomsretten, Indførelse af Arbejdspligt, og saa videre. Vi ved ikke endnu, hvorledes disse Krav skal opfyldes, men det er allerede sikkert at meget simple Omstændigheder vil lade disse Ting komme en Dag lige saa naturligt som Afskaffelsen af Førstefødselsretten og Adelens Forrettigheder. Det er nødvendigt, — i disse Spørgsmaal om Menneskeslægtens Liv, og ikke om Folkenes eller Individernes — at man ikke begrænser sig til Historiens Erfaringer. Det som de bekræfter eller afkræfter, foregaar indenfor et ubetydeligt Tidsrum. Sandheden her befinder sig ikke saa meget i Granskninger, som altid er vendt mod Fortiden, men Sandheden befinder sig i den fremskuende Forestillingsevne, som ser ud over Fremtiden.

* * *

Lad da vor Tænkning anstrænge sig for at stige højere end al Erfaring. Det er let for de unge, men det er sundt og gavnligt at den modne Alder og de gamle lærer at løfte sig til Ungdommens erfaringsløse Klarsyn. Vi maa efterhaanden som vore Aar ebber ud, værne os mod de Farer som vor Tillidsfuldhed løber fra alle de fjendtlige Mennesker, som vi har mødt. Lad os fortsætte trods alt, med at handle, at elske og at haabe, som om vi havde at gøre med en ideal Menneskehed. Dette Ideal er kun en Virkelighed, som er større end den vi ser. Individernes Fejl forstyrrer ikke Altets Renhed og Uskyld mere, end Havets Bølger, set fra en vis Højde, efter hvad Aeronauterne siger, forstyrrer Oceanets Klarhed. Lad os kun lytte til de Erfaringer som driver os fremad; de er altid højere end dem, som holder os igen, eller driver os tilbage. Vi maa afvise alle de Raad fra Fortiden, som ikke vender os mod Fremtiden. Det var det som de forstod saa vidunderligt, og maaske for første Gang i Historien, nogle af Revolutionens Mænd, og det var derfor, at den store Revolution udrettede saa store og saa varige Ting. Her viser denne Erfaring os, at i Modsætning til det som finder Sted i Dagligdagens Smaating, er det fremfor alt nødvendigt at nedbryde. I ethvert socialt Fremskridt er det store Arbejde, og det eneste vanskelige, det er at nedbryde Fortiden.

Vi behøver ikke at bekymre os synderligt om hvad vi skal sætte paa Ruinernes Plads. Tingenes og Livets Kraft skal nok paatage sig at bygge op. Den har kun altfor travlt med at genopbygge, og det vil ikke være godt at hjælpe den i dens ilfærdige Arbejde.

Lad os da ikke tøve med at bruge indtil Overmaal vor nedbrydende Kraft. De ni Tiendedele af Styrken i vore Slag vil tabes i Massens Træghed, ligesom Slaget af den tungeste Hammer taber sig i en stor Sten og bliver saa at sige umærkelig for en Barnehaand som støtter sig til den.

Og vi skal ikke frygte for at vi skal gaa for hurtigt frem.

Hvis vi undertiden synes at afskære os Forbindelseslinierne bagud, saa er det for at opveje de umaalte Forsinkelser og de spildte Tider i de uvirksomme Aarhundeder. Universets Udvikling fortsættes i disse døde Perioder, og det er rimeligvis nødvendigt, at Menneskeheden befinder sig paa et bestemt Punkt i sin Stigning samtidig med en eller anden Face i Klodernes dunkle Udvikling.

Det er Verdensrummets Instinkt som afgør disse Ting, det er Altets Skæbne som taler; og hvis dette Instinkt eller denne Skæbne tager fejl, saa tilkommer det ikke os at lægge os imellem, thi da ophører at Kontrol; vi er ved Grænsen og paa Højdepunktet af os selv; og derover er der intet som vilde kunne rette vor Fejltagelse.

Finhed i Skamfølelsen. Menneskene skammer sig ikke over at tænke noget smudsigt, men derimod, naar de indbilder sig, at man tiltror dem disse smudsige Tanker.

Friedrich Nietzche.

De kan saare mig.
De kan krænke mig dybest inde;
Men ét — det kan De ej,
Mit eget „jeg" forblinde.

V. J. J.

Klæderne er Rammen om et Maleri. Maleriet kan være ægte, men det kan til Tider for Ikkekendere se ægte ud og dog være noget Smøreri.

Det gælder at saml[e]

April er forbi med sin Storm[…]
og sin Br[…]
og Maja rykker frem i sit b[…]
strende […]
Utallige Fugle i Trækflugt […]

til Nordland er kommet som […]
tidens B[…]
Og som Fuglene varsler de k[om]
mende […]
med jublende Sang om den ly[…]
Vaa[r]
saa lyder der nu, imod Forti[…]
K[…]
et sejrende Raab om lysere K[…]

Om lysere Kaar for dem, der […]
Armod maa kæmp[e]
og som aldrig fik Tid til at […]
en […]
Og i Verden, der fares der […]
med La[…]
Det er Stormvarsler, som h[…]
vor Andedam […]
Saa agter da paa hvad de f[…]
mede syng[e]
tag vare paa Tiden, som nu
rykker […]
Det gælder at samle en veksl[…]
Klyn[…]
af modige Mænd til en Nytid[…]
ha[…]

Aage Jacobsen.

„Arbejderklassens Frigørelse

(Fort.)

Forskellen mellem Socia[ldemo]kraterne og Syndikalisterne […] ikke alene i deres forskellige […]tik; ja denne Forskel i Tak[tik er] kun en Virkning af en dyb[ere lig]gende Aarsag, den bunder i [For]skellen i selve Maalet.

I faa Ord kan dette udtry[kkes] saaledes: Socialdemokraterne […] Staten skal overtage Pr[oduk]tionen de Revolutionære at [Ar]bejderne skal lede Fremtidens [Pro]duktion.

Socialdemokraterne har s[aa]følgelig ikke Brug for en [revolu]tionær økonomisk Organis[ation,] ja en saadan vilde endogsaa [være] en Fare for deres central[istiske] Stat, og det er da ganske […] set fra deres Synspunkt, at […]ger at hemme den faglige K[amp] og lægger hele Vægten paa [det] politiske.

Naar vi hævder at Arbejd[erne] skal overtage Produktionen […] vi her med det samme indsk[…] vi med Arbejderne mener […]

der deltager i Produktionen og er nødvendige for dens Opretholdelse, altsaa baade „Haandens" og Hjernens" Arbejdere. At de sidste som Regel her i Landet staar paa Kapitalens Side er selvfølgelig en Ting, som vi ihøj Grad maa regne med; dog maa vi haabe at Tiden vil ændre dette Forhold, især da det lader til at „Hjernens" Arbejdere økonomisk set er ved at komme under Industriarbejderen.

For at naa dette vort Maal, maa vi selvfølgelig skabe en stærk økonomisk Organisation, som uden sideordnede Hensyn kan tage alle Midler i sin Tjeneste.

Syndikalisterne har jo med deres Agitation — godt hjulpet af Arbejdernes dyrekøbte Erfaringer med Hensyn til den gammeldags socialdemokratiske „Aktion" paa Arbejdspladsen — faaet de fleste Arbejdere til at indse Fordelen af en syndikalistisk Kamptaktik, og der er vel kun faa der nu forsmaar at bruge den.

Men det er ikke nok at Arbejderne lærer at bruge en bedre Taktik, de maa ogsaa lære at sætte Maalet højere.

Formaalet med den faglige Virksomhed hidtil, kan kort udtrykkes ved: højere Løn, kortere Arbejdstid. Det gik jo trægt nok med Arbejdet herfor, førend Syndikalisterne kom og satte lidt Fart i Bevægelsen; men selv en nok saa stærk og hurtig Forøjelse af Lønnen fører ikke et Hanefjed nærmere mod Socialismen.

Al Lønforhøjelse vil uvægerlig bundfælde sig i forhøjede Varepriser og derved gøres illusorisk.

Man maa ikke forstaa os saaledes at vi mener, det er nødvendigt at forhøje Varepriserne, for at Lønnen stiger, der er Udbytning nok at tage af. Vi fremhæver det kun som en Kendsgerning, at Lønforhøjelse og Prisstigning altid følges ad.

Men, vil mange vel saa udbryde, hvad hjælper det saa, at Syndikalisterne faar Arbejderne til at løse deres Krav igennem, naar dette blot betyder nye Byrder, nye Prisforhøjelser?

Dertil kan vi sige at det er heller ikke Formaalet med en revolutionær Arbejderbevægelse at skaffe Arbejderne højere Løn; men vi maa benytte de forhaandenværende Forhold og den faglige Kamp, til at lære Arbejderne fortrolig med den syndikalistiske Kamptaktik.

Vi maa gennem vor Virksomhed paa Arbejdspladsen, lære Arbejderne at kende deres egen Styrke, lære dem hvilket fortræffeligt Vaaben de har i deres Egenskab af Producenter, og gengive dem deres Tro paa, at „Arbejderklassens Frigørelse, skal være Arbejderklassens eget Værk".

Først naar dette er sket kan vi rejse vort egentlige Krav: Arbejdernes Overtagelse af Produktionen.

Vi kalder os revolutionære Socialister.

Hvorfor?

Fordi vi indser, at den internationalt organiserede Kapital har uhyre Magtmidler i sin Haand og vil bruge ethvert Middel for at bevare sin Magt, saa at denne Omlægning af Produktionen ikke vil gaa „fredelig" for sig. Vi deler ikke Socialdemokraternes Tyskertro paa, at dette er noget som Lovgivningsmagten maa ordne, især da denne vel er den „Magt" i Verden der er mest magtesløst overfor Kapitalen.

Vel ved vi, at man skal være forsigtig med det Ord Revolution, da vel de fleste dermed forbinder Gadekampe, Barrikader o. s. v., som vi har set saa meget af i alle de foregaaende politiske Revolutioner, der jo altid har resulteret i, at der er udraabt nye Tyranner i Stedet for de gamle, og de undertrykte har faaet endnu flere Byrder læsset paa deres Skuldre.

Dog heller ikke saaledes at vi drømmer os den kommende Revolution som en ren Idyl; men vi nærer den Overbevisning, at en oplyst og frihedskær Arbejderklasse, der tilfulde har forstaaet Syndikalismens Angrebsmetoder og alvorlig ønsker Socialismen, vil være i Stand til, at skabe en økonomisk Kamporganisation, saa stærk, at den kan lægges som en Snor omkring det kapitalistiske Samfunds Hals og berede det en hurtig og smertefri Død.

A.—Ø.

„DEN RØDE KRIG" mangler Forhandlere i Kolding, Vejle, Fredericia og Horsens. Har du en god Ven eller Kammerat i en af disse Byer, sæt dig da i Forbindelse med ham og faa ham til at forhandle Bladet.

At de nuværende Samfundsforhold er bundraadne, ved du sikkert. Men er du klar over, hvorledes vi kan omstyrte dette System, og har du tænkt over, hvad Betingelsen er for at skabe et bedre Samfund? Disse Spørgsmaal behandler „DEN RØDE KRIG".

Gnister.

—o—

Et revolutionært Parti. At Venstresocialistisk Parti er en (rød) Bevægelse, hvis Udspring er Socialdemokratiet og andre konservative Fraktioner fra Parlamentarismens Køkkenmødding viser tilfulde Sammensætningen af Forretningsudvalget.

Tænk engang, her er Arbejderen repræsenteret i videste Omfang med 4 Forretningsførere, 1 Redaktør, 2 Journalister, alle vaskeægte parlamentariske Gøglere. Derefter 1 Assistent i en borgerlig Sygekasse (forhen ansat ved „Berlingske Tidende", samt en sprænglært Cand. phil., Sekretær hos I vinoff, og afdanket Redaktør.

Kom saa ikke og fortæl at Partiet ikke er revolutionært, her er dog ikke mindste Lighedspunkt med Socialdemokratiet. Vel?

Anti Parla.

Vore Rettigheder i Staten.

Man taler saa meget om vore Rettigheder i Staten. Blandt andet den berygtede Stemmeret, der giver os alle, baade Ejendomsløse og Ejendomsbesiddere, lige Indflydelse i Statsstyrelsen. — Ja, som det mest bedaarende Blændværk er Staten i hele sin Bygning for at kunne skjule Humbugen og sin virkelige Karakter for Massen, der, opdragen i Statens Skoler, aldrig har haft Lejlighed til at forstaa Samfundsbegrebets sande Indhold; men er bleven indpodet den Tro, at Staten er den eneste fyldestgørende Repræsentant for Samfundet.

I vor egen lille Stat, er vi en Million Individer, som kan stemme om, hvem der skal være Rigsdagsmænd, forudsat at vi er tilstrækkelig gamle og ikke for fattige, eller for langt nede i den „borgerlige" Agtelse. Og vi kan stemme paa hvem vi vil, i hvert Tilfælde paa hvad Parti vi vil. Men dermed hører ogsaa vor Medbestemmelsesret i Staten op, for det er en urokkelig Kendsgerning, at efter Valget (for den Sags Skyld ogsaa før og under) er vi prisgivne Statens uhyggelige Institutioner, Militærvæsen, Politi, Registrering o. s. v. og hvis vi ikke makker ret, Domstole og Fængsler. Vi Millioner fra Landets forskellige Dele har faktisk lagt vor Skæbne i et par Hundrede tilfældigt sammenraabte Menneskers Hænder, der kan skalte og valte efter eget Behag med vore Interesser, baade de mest individuelle og de mere almindelige. For Talen om Indflydelse i Staten gennem Stemmeretten bliver til det rene Vaas for tænkende Mennesker, da det er en teknisk og psykisk Umulighed at et par Hundrede skal kunne repræsentere, og langt mindre tilfredsstille, Millioners mangfoldige og uligeartede Interesser. Det kan kun blive til hvad det er og altid har været: et Faatal politiske Gøglers egenmægtige Lovmageri over Massen.

Men Egenmægtigheden har dog sin Begrænsning af stærkere Magtfaktorer udenfor Staten, nemlig Kapitalens Magt, og synes at faa den i en ny: i Arbejderklassens voksende Indsigt om sin økonomiske Magt.

Den første har aldrig nogen Rigsdagsmajoritet søgt at bryde, da den selv altid er et Led deri. Men da Arbejderklassen og tænkende Mennesker endelig vaagner til Forstaaelse af det fornedrende i at lade sig regere og lovbinde af en Samling uvedkommende Mennesker i Statens Parlament og øvrige Institutioner, da vil de i Fællesskab bruge den økonomiske Magt hvert nyttigt Samfundsindivid er i Besiddelse af, til at overflødiggøre Tvangsformynderskabet Staten. Naar de indser det haabløse ved at lade andre styre sig, vil de opgive Stemmeretten, tage Sagen i sine egne Hænder og opbygge „Samfundet" ved Siden af og udenom Staten.

Hvis vi vil naa til det frie, naturlige Samfund, maa vi slaa Statssystemet i Stykker. Det sker bedst ved at ignorere Statens Institutioner og det første Skridt bliver da ikke at stemme til Rigsdagsvalgene, derefter søge at modvirke og erstatte alle Statens Indgreb i det personlige Liv gennem de økonomiske Organisatoiner, hvor man selv har direkte Indflydelse. Det naturlige Samfund og dets fornødne Institutioner vil da fremvokse og fremdrives af det fælles Behov, der opstaar ved at man aldrig lader Staten afgøre noget for sig, men afgør alting selv, eller sammen med dem det vedkommer. Og den økonomiske Magt vi alle produktive Individer besidder i Fællesskab, er stærk nok til at begrænse Faatalsvældet, ligegyldigt hvilket Parti der har Flertal i Parlamentet, og den er sikkert stærk nok til at sætte Staten paa den Plads hvor den i Følge Fr. Engels rettelig hører hjemme: paa et Museum for Oldtidssager ved Siden af Bronceøksen og andre Overleveringer fra Fortiden.

A. Vante.

Vil du være med til at give Arbejderne Forstaaelse af deres vigtige historiske Opgaver, saa hjælp til med at sælge „DEN RØDE KRIG".

Jeg ser -

— a t de „nye" Socialdemokrater ligner de gamle som to Draaber Vand. Den gamle Socialdemokrat har i mange Aar tilsølet sine Modstandere med Personligheder, uden at tage Hensyn til de Idéer de hyldede. Derfor har al Diskussion med „Social-Demokraten", været det forfærdeligste Vrøvl .—

— a t nu optræder de nye i samme Genre. For nogle Dage siden mødtes de Uafhængige og Venstresocialisterne paa et Vælgermøde og begyndte at diskutere, ikke om BevægelsensTeorier eller deForslag, der mest stod i Kontakt med Tiden — det anede de maaske ikke !! — men om de optrædende P e r s o n e r s forskelligartede Maade at deltage i Arbejderbevægelsen paa, omtrent som naar en Flok Gadedrenge skælder hverandre ud paa et Gadehjørne. — —

— a t det maaske kan være nødvendigt at sætte en Stopper for de Mennesker der løber fra den ene Bevægelse til den anden; saa snart der er noget nyt ved at opstaa, straks melder de sig ind. Det maa være en skrækkelig Forvirring i et saadant Menneskes Hjerne. Jeg fik et Bevis herfor, da jeg en Gang besøgte Tredelingsforbundets Møde, og der traf en Mand der havde været med i alle de Organisationer paa revolutionært eller reformistisk Omraade, der havde set Dagens Lys i de sidste 10 Aar. Han var ogsaa Undertegner af det Opraab, der udsendtes fra nævnte Forbund, men var dog ikke mere klar over Forbundets Program end at han maatte spørge om hvorledes man skulde se paa et af Hovedpunkterne i Programmet. Saa længe den Slags Personer er Forgrundsfigurer, siger det sig selv, at man ikke kan vente nogen Fremgang i Arbejdet. De burde hellere blive hjemme og læse den gamle Socialdemokrat.

— a t den borgerlige Presse med „Social-Demokraten" i Spidsen fortsætter sit Arbejde med at fordumme Arbejderne. I de første Generalstrejkedage skrev „Social-Demokraten" ærligt nok, at Syndikalismen ikke havde nogen Interesse i den politiske Partikamp, men at den var en ren økonomisk Bevægelse. Den Gang var det nødvendigt for at gøre Læserne kendt med et eller andet. Men nu under Valgkampen, ser man „Social-Demokraten" og de andre, bevidst fortælle sine Læsere Løgnen om Syndikalisternes Medvirken. Den ene Gang er det Christian Christensen, den anden Gang Gissemann o. s. v., der optræder paa Vælgermøder. Man merkt die Absicht, aber, man bleibt nicht verstimmt. Frækheden er for gammel til at den gør nogen Virkning.

— a t naar Venstresocialdemokraternes Organ her i Danmark skal have noget rigtigt godt, skal det skrives af en Ungsocialist. Som f. Eks. nu, har man i lang Tid forud reklameret med en Artikelserie af den svenske Ungsocialist Hinke Bergegren. Hvis vi havde været indbildske maatte vi jo have takket dem for al den Ros de kaster for hans Fod — Ungsocialisten og Antiparlamentarikeren.

Don Pedro.

U.S.F. Aarhus Afdeling.

Møder afholdes hver Torsdag Kl. 8 Aften i Amaliegades Forsamlingshus.

Unge Arbejder — kvindlige og mandlige Kammerater — **indmeld jer** i Ungsocialistisk Forening. **Indmeldelse** kan ske hos **Aksel Petersen**, Skovvejen 26 B. (Butikken). Pjecer og „Den røde Krig" faas hos vor Ekspeditør **Niels Skovsen**, Anholdtsgade 13 St. **Mary Sørensen**, Annegade 15 [2].

Kammerat! **Husk** at

„Den røde Krig"s

Eksistens beror paa **Dig.**

Sælg den paa din **Arbejdsplads**, paa **Generalforsamlinger** og **Møder.**

Skaf os Abonnenter

Enhver som vil følge den revolutionære Presse i Skandinavien bør besøge

Ungsocialistisk Forenings Læsestue,

Vesselsgade 7 St.

Aaben hver Aften fra Kl. 7–11.

Dersom du vil lære den kommunistiske Anarkisme at kende og derigennem dens Kritik af de nuværende Samfundsforhold, kan du lettest gøre det ved at læse „D E N R Ø D E K R I G".

Spred vore Pjecer!!

Enhver Kammerat der interesserer sig for Ungsocialismen bør altid have følgende Pjecer til Forhandling:

I. I. Ipsen:

Socialdemokraterne er Antisocialister.

Pris 35 Øre.

Pierre Ramus:

Det anarkistiske Manifest.

Pris 25 Øre.

Alle vore Forhandlere har 20% paa alle vore Pjecer og Brochurer.

Har du ikke forhandlet ›Den røde Krig‹ eller vore Pjecer før, bør du straks søge nærmere Oplysninger i ›Den røde Krigs‹ Ekspedition, Vesselsgade 7 St., København N., og du vil straks faa tilsendt hvad du ønsker.

Har De læst den nye Pjece

af J. J. Ipsen?

VALGDAGS-SVINDELEN

VALGRET UNDER STATEN
ARBEJDE UNDER KAPITALEN

— Partifæller! Vælgere! For denne Sag, der er af saa uhyre Betydning for jer, vil jeg i Rigsdagen forlange en Bevilling paa 200 Kroner.

— Vælgere! Naar vi skal gøre noget, maa vi gøre det forsvarligt: Jeg vil foreslaa 500 Kroner.

— Bevar os vel. Sikken en Bagatel. En saa lille Sum kan vi ikke være bekendt. Jeg vil forlange 1000 Kroner aarlig.

— Tusin[...] aarlig: Mi[...] det er aldel[...] Hvis man [...] Pengene, [...] skaffes.

Pris 30 Øre

Den maa spredes. **Forhandlere antag[es]**

20 pCt. Rabat.

Ungsocialistisk Forbunds Forlag

Wesselsgade 7 St.

København.

Ungsocialistisk Forbund.

Nørrebro Afd.

Medlemsmøde

afholdes Mandag d. 3. Maj Kl. 8 i Læsestuen, Vesselsgade 7, St. Dagsorden: Behandling af Forslag til Kongressen. Valg af Delegerede m. m. **Alle Medlemmer maa møde! Nye Medlemmer optages.**

Vesterbro — Valby Afd.

Møder afholdes i Café **Carlsbergs Hus** (Hj. af Enghaveplads og Ny Carlsbergvej).

Se Annoncen i Solidaritet.

Interesserede optages som Medlemmer

Helsingør Afd.

Afholder Møde 2. Torsdag i hver Maaned Kl 8 i **Haandværkerforeningen.**

Interesserede indbydes.

Enhver revolutionær Arbejder

maa hjælpe til at sprede de n[y] udkomne Pjecer, der udsendes [af] Fagoppositionens Sammenslutning.

Forhandling eller direkte Aktion?

Af Chr. Christensen
Pris 10 Øre

Hvem er Forbryderne?

Af A. Glückstadt.
Pris 20 Øre

Syndikalismens Kamp og hvad den gælder

Af J. Storgaard.
Pris 25 Øre.

De revolutionære Arbej[dere]s Sangbog.

Pris 35 Øre

Bestillere i Provinsen og Udlandet kan indsende Rekvisition til Ejner Pedersen, Hessensgade 18, København S.

I København faas Pjecerne hos Fr. Holm, Brønshøjgade 4[a], samt i Ungsoc. Forenings Læsestue.

I Provinsen tegnes Abonnement paa **„Den røde Krig"** paa alle — — Postkontorer.

Ansvarlig overfor Presseloven
Andreas Fritzner.

Nationaltrykkeriet, København.